

Μητροπολίτης Πατρών: «Καλό Παράδεισο παλικάρι της Πάτρας και της Ελλάδος»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών](#)

Ὁ Σπῦρος Θωμᾶς εὐσεβέστατος καί ἐνάρετος νέος, γόνος εὐσεβοῦς οἰκογενείας τῶν Πατρῶν, ἔφυγε γιά τόν οὐρανό αἰφνίδια, ἐνῶ ὑπηρετοῦσε, ὡς Εὐζωνας, στήν Προεδρική Φρουρά. Ἡ Κηδεία του ἐτελέσθη πάνδημη μέ στρατιωτικές τιμές, σέ κλίμα βαθειᾶς συγκίνησης καί ὀδύνης ψυχῆς κατά τά ἀνθρώπινα, στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Ἐλευθερίου Πατρῶν. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας καί εἶπε τά παρακάτω συγκινητικά λόγια, ὡς ἀποχαιρετισμό, ἔπαινο καί τιμή στόν λαμπρό καί εὐσεβέστατο νέο:

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ.κ. Χρυσοστόμου

Καθώς σέ ἀποχαιρετᾶμε, ἀγαπημένο μας παιδί, γιά τό μεγάλο σου ταξίδι στόν οὐρανό, ὅπου ἦχος καθαρός ἐορταζόντων, ἤχοῦν στ' αὐτιά μας τά ὑπερήφανα λόγια σου, τά γεμάτα παλμό καί ἀγάπη γιά τήν Πατρίδα. Αὐτά τά λόγια πού εἶπες γεμᾶτος χαρά καί συγκίνηση, ἀπό τήν ἱερά πόλη τοῦ Μεσολογγίου, ὅταν ρωτήθηκες ἀπό δημοσιογράφο, πῶς αἰσθάνεσαι πού εἶσαι Εὐζωνας.

«Είναι μοναδικό, είναι άπίστευτο. Άλλο νά τό άκούς και άλλο νά τό ζήσ. Αν δέ τό ζήσης, δέν μπορείς νά τό πιστέψης, ή άγάπη πού παίρνομε από τόν κόσμο είναι άπίστευτο». Αύτά είπες μέ καμάρι.

Άλήθεια, παιδί μου, είναι μοναδικό, άπίστευτο, συγκλονιστικό νά ύπηρετῆς τήν Πατρίδα ως Στρατιώτης, ως Εὐζωνας. Νά στέκεσαι μέ τήν ξεχωριστή ύπερηφάνεια τοῦ Ἑλληνα, «μέ τήν τετιμημένη φορεσιά πού ό κόσμος τή θαυμάζει και μόνο στήν κορμοστασιά τοῦ Ἑλληνα ταιριάζει» κατά τόν ποιητή, μπροστά στό μνημεῖο τοῦ Άγνωστου Στρατιώτου και νά φυλάς τίς πνευματικές, ιστορικές θερμοπύλες αὐτοῦ τοῦ Λαοῦ, ό όποῖος ξέρει νά άγωνίζεται για τά ύψηλά ιδανικά και τίς άπαραγραπτες άξιες τῆς ζωῆς.

Σέ καμάρωναν παιδί μου οί γονεῖς σου, οί άγαπημένοι μας αὐτοί και θαυμάσιοι άνθρωποι, σέ καμάρωνε ό άδελφός σου, σέ καμαρώναμε όλοι γιατί ἦσουν παιδί μας και είσαι παιδί μας, σέ καμάρωνε ή Πάτρα και ή Ἑλλάδα όλόκληρη πού σήμερα σέ άγκαλιάζει και σέ γλυκοφιλεῖ.

Πρίν δυό ήμέρες, παιδί μου, ήκούσθη, μάλλον ἦταν διάδοσις, ἦταν ψέμα, ότι ό Σπύρος, λύγισε, έπεσε, άπέθανε. Όχι δέν ἦταν άλήθεια, δέν λύγισες, δέν έπεσες, δέν άπέθανες. Λάθος κάνανε παιδί μου. Άπλώς κουράστηκε ό Σπύρος σκέφτηκα, όταν ό θεῖος σου μέ λυγμούς έτρεξε νά μοῦ μεταφέρει τήν ειδηση, κουράστηκε λίγο παραπάνω, φορτίστηκε από τήν συγκίνηση, από τίς μνημες τῶν Ἡρώων πού τούς είχε μαζί του στή σκοπιά, αλλά τί λέγω στήν καρδιά του, από τήν χαρά ότι ἦταν στήν άξιοζήλευτη θέση τοῦ Εὐζωνα τῆς Προεδρικῆς Φρουράς, από τῶν δικῶν του τή θύμηση...

Ναί παιδί μου, δέν λύγισες, αλλά ξάπλωσες νά ξεκουραστῆς και έτσι όπως ἦσουν μέσα στοῦ ύπνου τήν άγκάλη, λησμόνησες νά ξυπνήσης και είπες: «άφήστε με λίγο παραπάνω νά αναπαυθῶ».

Δέν μπορεί πλέον από αὐτή τήν βαθειά άνάπαυση κανείς νά σέ ξυπνήση, ούτε τῶν συνεϋζώνων σου οί παρακλήσεις, ούτε τῆς θαυμάσιας και άξιολάτρευτης μητέρας σου ή στοργική φωνή και τό χάδι.

Ὅμως θά σέ ξυπνήσῃ ἓνα ἄλλο χᾶδι μιᾶς ἄλλης Μάνας, τῆς Παναγίας μας, ὅταν θά ἔλθῃ ἡ ὥρα νά χαρῆς καί νά ἀπολαύσῃς γιά πάντα τά αἰώνια ἀγαθά τοῦ Θεοῦ, μαζί μέ τούς Ἴηρωες καί Μάρτυρες τῆς Πίστεως καί τῆς Πατρίδος, τούς ὁποίους τόσο ἀγάπησες καί θέλησες, μέ τήν τετιμημένη φορεσιά σου, μέ τήν λαμπρή κορμοστασιά σου, μέ τό καθάριο βλέμμα σου, μέ τό ξάστερο πρόσωπό σου, μέ τήν καθαρῆ καρδιά σου, μέ τήν ἀποφασιστικότητά σου, μέ τόν ἀκέραιο χαρακτήρα σου καί τίς πολλές ἀρετές σου, νά τούς μιμηθῆς καί νά τούς τιμήσῃς.

Παιδί μου, ἂν μποροῦσες μέ αὐτό τό στόμα τό γήϊνο καί φθαρτό νά μιλήσῃς, αὐτή τήν στιγμή, βλέποντας τίς χιλιάδες τοῦ κόσμου νά εἶναι κοντά στούς γονεῖς σου καί στόν ἀδελφό σου καί μαζί τους νά σοῦ προσφέρουν δακρυρόους θρήνους γιά τόν πρόσκαιρο ἀποχωρισμό, ἐκδηλώνοντας τῆς ἀγάπης τους τό πέλαγος, ἂν μποροῦσες λέγω μέ τό γήϊνο στόμα σου, νά μιλήσῃς εἶμαι βέβαιος, ὅτι θά τούς ἔλεγες ἐπαναλαμβάνοντας τά λόγια τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: «Μή λυπήσθε, ὡσπερ οἱ λοιποὶ οἱ μή ἔχοντες ἐλπίδα...ἡμῶν τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει...». Ναί, αὐτό θά ἔλεγες, γιατί τώρα εἶσαι ἐλεύθερος ἀπό τοῦ σαρκίου τόν δεσμό καί «τῶν ἀθεάτων τά κάλλη περιϊπτάμενος» καί ἐνωτίζεσαι στήν οὐράνια Πατρίδα ὅσα ἀνθρώπου οὔς οὐκ ἤκουσε ποτέ.

Μέσα ἀπό αὐτήν τήν ἐλευθερία πού σοῦ ἐπιτρέπει νά χαίρεσαι χαράν μεγάλην, συναντᾷς καί τόν χρυσολόγο Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἰωάννην τόν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, τόν μεγάλο πανηγυριστή τῆς νίκης τῆς ζωῆς ἐναντίον τοῦ θανάτου, τόν θριαμβολόγον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καί μαζί του καταγελώντας τόν θάνατο, μέ τήν λεβεντιά πού σέ διακρίνει, τόν πόθο γιά τήν νίκη καί τήν δίψα γιά τήν ὄντως ζωή, θριαμβικά μᾶς βεβαιώνεις γιά τήν Ἀνάσταση.

«Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τό νῆκος;

Ἄνέστη Χριστός καί σύ καταβέβλησαι.

Ἄνέστη Χριστός καί πεπτώκασι δαίμονες.

Ἄνέστη Χριστός καί χαίρουσιν ἄγγελοι.

Ἄνέστη Χριστός, καί ζωή πολιτεύεται.

Ἄνέστη Χριστός καί νεκρός οὐδεὶς ἐπί μνήματος».

Παιδί μου τώρα πέρασες, από τήν Προεδρική Φρουρά, συμπυκνώνοντας τόν χρόνο τῆς ζωῆς σου, στήν οὐράνια καί φωτοφόρο φρουρά καί εἶσαι μαζί μέ τούς Ταξιάρχας τοῦ Θεοῦ καί τούς Ἀγγέλους, φυλάσσοντας τόν θρόνο τοῦ Κυρίου, μέ τήν ἐνάρετη παρουσία σου ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος μας.

Ἀπό ἐκεῖ πνευματικά θά δέεσαι πλέον γιά τούς γονεῖς σου, τόν Χρῆστο τόν ἀγαπημένο σου ἀδελφό, τούς λοιπούς οἰκείους σου, τούς συστρατιῶτες σου καί συνεῶζωνές σου. Ἀπό ἐκεῖ θά καμαρώνης τήν Πάτρα καί τήν Ἑλλάδα πού τόσο ἀγάπησες.

Καλό Παράδεισο παλληκάρι τῆς Πάτρας καί τῆς Ἑλλάδος ὀλοκλήρου.

Σήμερα, Σπύρο μας μαζί μέ τούς δικούς σου ἀγαπημένους ἀνθρώπους, μαζί μέ τήν πόλη σου, μαζί μέ ἐμᾶς πού τόσο σέ ἀγαπᾶμε, εἶναι ἐδῶ ὅλη ἡ Ἑλλάδα, ὅλοι οἱ Ἕλληνες καί ἐναγκαλίζονται, σέ κατασπάζονται καί σέ καταφιλοῦν.

Παιδί μου, ὡς τελευταῖο λόγο, ὡς ἀποχαιρετισμό καί κατευόδιο γιά τήν αἰωνιότητα, ἀλλά καί ὡς ἐπαινο γι' αὐτό πού ἦσουν καί ἀφησες μέ τό πέρασμά σου ἀπό τόν μάταιο καί πρόσκαιρο κόσμο, θά δανεισθῶ ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, τά λόγια τοῦ Σοφοῦ Σολομώντος «Εὐάρεστος Θεῶ γενόμενος, ἠγαπήθη, καί ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ... Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γαρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ...»

Καί κάτι ἀκόμα παιδί μου. Γνωρίζεις πόσο σέ ἀγαπᾶμε. Γνωρίζεις ὅτι ἀγαπᾶμε τούς γονεῖς σου, τόν ἀδελφό σου, τήν οἰκογένειά σου. Νά εἶσαι σίγουρος ὅτι θά εἶμαστε κοντά τους καί μαζί τους μέ τήν ἀγάπη μας καί τήν προσευχή μας. Ἐσύ φρόντισέ τους ἀπό τόν οὐρανό.

Σπύρο, παιδί μας ἀγαπημένο,

ἀναπαύου ἐν Κυρίῳ. Καλή Ἀνάσταση!
